

βέτους και ὁ Βίσμαρκ, συνεννοήθησαν και συνεφώνησαν, α) νὰ δώσωσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα σπουδαιοτάτην αὐξήσιν, β) νὰ κἀμῃ ἡ Γαλλία ὅπως θέλει εἰς τὴν Ἀφρικὴν και γ) εἰς τὴν Γερμανίαν ν' ἀφθῇ παρὰ τῆς Γαλλίας, πλήρης ἐλευθερία νὰ διαθέσῃ ὅπως θὴν βούληται τὰ τοῦ τουρκικοῦ κράτους, τέλος δὲ νὰ ἐπιτιμηθῇ ἡ Ἰταλία διότι μὴ γύναται εἰς τὰ τῆς Τυνιδος.

Ταῦτα ἔμαθεν ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Ὁράς» (σπουδαῖος) παρὰ ἀνδρὸς σοδοκοῦ ἐλλαθόντος αὐτὸν χῆνα, διότι τὰ τοιαῦτα, εἶναι χαχηνίσματα, canards. Ὁ Bagehot οὕτω χαρακτηρίζει τὰς διχόσεις, μυστικῶν διπλωματικῶν δικλῶγων, οὓς οὐδεὶς ἦτο παρὼν ν' ἀκούσῃ ἐκτὸς τῶν δικλῶγων. Ἐν δὲ τοιαῦτα ἐρρέθησαν, βεβαίως οἱ δύο πολιτικοὶ συνεπεριπλάχθησαν καὶ ἕκαστος τὰ μετεῖπεν ὅπως περιπλάξῃ τοὺς ἄλλους. Ἐν ὅμως εἶπον ἄλλα λογικώτερα, τότε διέδωκαν τὰ τοιαῦτα ληρήματα, ἵνα ἐπασχολήσωσι τοὺς περιέργους. Ἀλλ' ἂν ὁ ἀνταποκριτὴς εἶχε τὴν κουταμάραν νὰ τὰ πιστεύσῃ, πῶς εἶχε τόσην κουταμάραν ὁ κ. Τρικούπης νὰ τὰ δημοσιεύσῃ;

Ἡ «Ὁράς» τῆς 8 Ὀκτωβρ. γράφει ὅτι «ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἶναι ἡ ὕλική και ἡθικὴ ὀργάνωσις τῆς χώρας» τοῦτέστιν ἡ Ἑλλάς νὰ γίνῃ ὁ παιδαγωγὸς τῆς Θεσσαλίας. Πολὺ ὀρθῶς. Ἀλλὰ τότε δικαιοῦται ὁ κ. Κουμουνδούρος μὴ ἀπαιτήσας μεγαλητέρων ἔκτασιν διὰ πολέμου, διότι τότε τὸ βῆρος τῆς διδασκαλίας θὰ ἦτο μεγαλήτερον.

Λέγουσιν ὅτι ὁ βαρὼνος Χάϋμερλε ὁ τῆς Αὐστρίας ἐν τῷ Βερολινεῖῳ συνεδρίῳ πρεσβευτῆς, ἀπεβίωσεν ἕνεκα πολλῆς ἀσχολήσεως ὡς ὑπουργὸς τῶν Ἑξωτερικῶν. Τοῦτο ψευδέστατον, διότι παρ' ἡμῖν ἄμα πολιτικὸς τις γένει ὑπουργὸς και μέγιστα τῶν Ἑξωτερικῶν, παχύνει και εὐμορφώνει, ἐκτὸς τοῦ κ. Σωτηροπούλου ὅστις δὲν εἶναι δεκτικὸς μήτε πάχους, μήτε μεγαλητέρας εὐμορφίας.

Τὴν ἐφεύρεσιν τηλεφώνου ἀνεκάλυψε τῷ 1667 κῆποιος Hook (Χούκ), τὸ ἡλεκτρικὸν ὅμως τηλεφῶνον εἶναι τῆς ἐποχῆς μας ἐφεύρεσις. Οὕτω και τὴν Διγερροτυπίαν, ἥτις διωρθώθη εἰς φωτογραφίαν, εἶχεν ἀνεκάλυψε ὁ ἐν Ἀθῶ καλὸς ζωγράφος Πανσέληνος, καλὼν ἡλιοτυπίαν, ἐκ συνταγῆς τοῦ ὁποῦ εὐρεθείσης ἐπωφελήθη ὁ Daguerre. Ἐπειτα ὁ κ. Μελετόπουλος, τὸ τέρας τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης, κατηγορεῖ τοῦ κ. Ρεῖδη, ὡς κλέψαντος παρ' ἄλλων πολλὰ τεμάχια τῆς Παπίσσης.

Ἐρρέθη ὅτι ἡ Ῥωσικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐκδώσῃ ἑλληνικὴν ἐφημερίδα ἐν Τεργέστη. Τοῦτο ψευδέστατον, διότι ἀπὸ πολλοῦ ἔχει ὑπομίσθισιν δύο ἑλληνικὰ τεργεσταῖα φύλλα.

Τὸ τελωνειακὸν τμήμα τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ἐκδίδει κατὰ μῆνα ἀπογραφὴν τῆς κατὰ μῆνα ἔξκαγωγῆς και εἰσκαγωγῆς και τῶν λαθρεμποριῶν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τοῦ 1876 μέχρι τοῦ 1880 δὲν ἐδημοσίευσεν τὴν ἐνικυσίαν κίνησιν τοῦ ἐμπορίου και τῆς ναυτιλίας. Μήπως φοβεῖται ὅτι ἐκ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης θὰ φανῇ τὸ ἀληθινὸν ποσὸν τῆς λαθρεμπορίας, ὃ διχαιοῦται ὁ κ. Κόβας;

Ὁ ἀρχιμάρτυρας τῆς «Ὁράς» εἰς μαρτυρίαν τῆς ἰδέας του, ὅτι οἱ διορισμοὶ ἐν Ἑπειροθεσσαλίᾳ εἶναι ἔκνομοι, τοῦ Νόμου ἀπαγορεύοντος διορισμὸν εἰς μὴ νενομοθετημένην θέσιν, ἐπιτελεῖται μάρτυρας τὰς ἐφημερίδας τοῦ Βίσμαρκ, αἵτινες ἐσημείωσαν δῆθεν ὡς παρνομίας τοὺς ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Κουμουνδούρου, διορισμοὺς. Ἐνομίζομεν ὅτι ὁ Τρικούπης εἶναι κερὰν — ἀλλὰ βλέπομεν ὅτι εἶναι μπουκάλι, ἄνευ διακρίσεως γεμιζόμενον ἀπὸ λάδι, ξύδι, πετρέλαιον, ἢ μπίραν.

Ἐν πρώτοις ὁμολογεῖ, ὅτι ἐν Γερμανίᾳ γίνονται διορισμοὶ εἰς μὴ νομοθετημένας θέσεις. Ἀλλ' εἶναι ἀντισυνταγματικὴ ἡ Ἀγγλίς, ὅταν διώρισεν ὑπαλλήλους εἰς Κύπρον, πρὶν ψηφίσῃ τὰς θέσεις τῶν ἡ Βουλὴ; Ἡ μήπως εἶναι ἀντισυνταγματικὴ και ἔκνομος ἡ Κυβέρνησις τῆς Αὐστρίας, διότι εἰς τὴν προσάρτησιν τῆς Βοσνίας δὲν περιέμενε τὴν Βουλὴν νὰ ψηφίσῃ, και μετὰ τὴν ψηφίσιν νὰ γίνουσι οἱ διορισμοί; Ἀλλ' ὁ κ. Τρικούπης ἐλησμόνησε πῶς οἱ σοφοὶ πολιτικοὶ τῆς Πρωσίας μᾶς ἐξήγγισαν τὸ ἔθρονον δὲ τοῦ Συντάγματος, ὅτε ὑπερῆσαν τὸν Νικολόπουλον και Βαλκασόπουλον, χάριν τῆς Ὀλυμπιακῆς συμβάσεως;

Τῇ ἀληθείᾳ, οὐδαμῶς παρὰδοξαι ταῦτα, διότι ἂν ὁ Σ. Ἐνός συνεβούλευσε τὸν Πρωθυπουργὸν νὰ πιάσῃ τὸν ταῦρον ἀπὸ τὰ κέρτα, οἱ Γερμανοὶ συμβουλευοὶ τὸν ἡγήτην τῆς Ἀντιπολιτεύσεως νὰ πιάσῃ τὸν ταῦρον ἀπὸ τὴν οὐράν.

Bull.

ΦΡΟΥ — ΦΡΟΥ

Οἱ καὶ μένοιο οἱ Λαρισσαῖοι, καίτοι λαμπροδηγοῦντες και πυροτεχνοῦντες και βεγγαλιζόμενοι και εὐαγγελιζόμενοι αἵτις ἐκ τῆς ἐπὶ τοῦ ἐξώστου ἐξόδου τοῦ Βασιλέως, δὲν τὰ κατάρταν ἐν τούτοις νὰ τὸν βγάλουν ἐξω. Ὁ κ. Χατσόπουλος ὥστε θέλων νὰ συμβιβασθῇ και τὰ δύο μέρη και τοὺς Λαρισσαίους θέλοντας νὰ ἐξέλθῃ και τὸν Βασιλέα μὴ θέλοντα, γράφει τὰ ἀπαράμιλλα αὐτῷ: Ὁ Βασιλεὺς ἐκπαινεμένως παρηκολυθεῖς νὰ ἐξέλθῃ ἡγήτορας τὸ πλῆθος (ἐδῶ νομίζετε ὅτι ἐξῆλθε, εἶνε διὰ τοὺς Λαρισσαίους), μὴ ἐξελθὼν ὡς κεκοπικῶς (αὐτὸ εἶναι διὰ τὸν Βασιλέα).

Τί κρῖμα ποῦ ἐντὸς ὀλίγου θὰ χάσωμεν τὴν συγκινητικὴν πεζογραφίαν τοῦ κ. Λατσοπούλου, τί κρῖμα!

Καὶ ἂν, κύριε Βελτινέ, αἱ μεταχειρισμέναι στολαί, τὰς ὁποίας θὰ δίδητε εἰς τοὺς νεοκατατασσομένους (εἶνε ὁ λόκληρος Βελτινός· αὐτὴ ἡ λέξις) ἄνδρες, ἀνήκουσιν εἰς τοὺς ἐκ τύφου νοσήσαντας; Καὶ ἂν βόσκωσιν ἐν αὐταῖς αἱ ὑποκαμιτοσταδιοδρομοῦσαι νύμφαι τοῦ Χεσμέ μας; Πάλιν χάριν τῆς πατρίδος πρέπει νὰ ὑποφέρωσι καὶ τὸν τύφον, καὶ τὰς φθεῖρας καὶ σὺς τὸν ἴδιον;

Μὰ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐννοοῦν ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ποῦ πέση εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὁ πολίτης διὰ νὰ γίνῃ στρατιώτης, πρέπει νὰ αἰσθῇ τὴν ἱερὰν φρικίαν τοῦ λερωμένου γιανκῆ!

Κυνηγήσατε τὴν χθελσινὴν Στοάν, ἀναζητήσατε ἐν αὐτῇ διατριβὴν τοῦ διακεκριμένου καθηγητοῦ κ. Ἀρχά-τση καὶ θέλετε ἰδεῖ νέου εἵδους γλῶσσαν, τὴν ὁποῖαν ἑμιλοῦσι πρὸς τοὺς πολίτας οἱ ἀνθυπαπισταὶ τοῦ φρουραρχείου, ὅταν, ὡς γράφει ὁ Ἀρχάτσης, φλέγωνται ὑπὸ αἰσθητικῆς πυρκαϊῆς. «Α! μὰ ἐπεθυμούσαμεν πολὺ νὰ μάθωμεν ποῖς ἦτο αὐτὴ ἡ ἐσωτερικὴ πυρκαϊὰ τοῦ κ. ἀνθυπαπιστοῦ.

Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου τέσσαρες προσφωνήσεις Τρικαλιωτῶν τοῦ Ἑλληνος ἀρχιερέως, τοῦ Ὁθωμανοῦ Δημάρχου, τοῦ Ἰσραηλίου Ῥαββίνου καὶ ἐνὸς λέγει, Ῥαββίνου λέγει, Ἰατροῦ τῆς Ἑλληνικῆς Κοινότητος. Ἐκ τῆς προσφωνήσεως καταλαμβάνω τί ἀξιζομεν οἱ Ἕλληνες, οἱ Τοῦρκοι, οἱ Ἑβραῖοι καὶ ἐκ τῶν Ἑλλήνων πάλιν οἱ λαῖοι καὶ οἱ κληρικοί. Ἐκ δὲ τῶν ἀντιπροκλήσεων αὐτῶν ἡ ψυχὴ μου σιγῇ συμπεράσκει ὅτι ἤθελε νὰ φέρῃ φρεσὶς καὶ γλῶσσαι. Ἐν αὐτῇ δὲν εὐρίσκοντο πρόχειρα, εὐχρηστώ; θὰ ἠσπάζετο τὴν χεῖρα τοῦ Σαββῶθ. Οὐδέποτε ὅμως θὰ ἠείχετο τὸν κύρ Μελέτην, ἀλλ' οὔτε τὸν κ. Ραββίνον.

Ὁ Σιβιτανίδης τὰ ἔβαλε μὲ τοὺς μοναχοὺς τῆς Πεντέλης· περιμένετε, ὡς λέγει ὁ Κεζεμὶς τοῦ Κορομηλῆ, καμμὶν νένν κατγγελὶν περὶ συναλλάγματος 10,000 δρ. καὶ δὲν ὑπογράφεται.

Ἀνέγνωμεν τὰς Συναγματικὰς Πλάνας τοῦ κ. Στούπη καὶ δὲν ἐκκατάλαβον τίποτε.

Εἶδομεν περὶ τῆς Στρατιωτικῆς ἀγωγῆς τῆς εἰς τὰ Γυμνάσια καὶ τὸ Ἑθνικὸν Πανεπιστήμιον φοιτώσης νεολαίας τοῦ κ. Ἀντωνοπούλου καὶ ἐκκατάλαβον πολλὰ ἐκ μόνου τοῦ τίτλου, ὅστις ἀρκετὰ μακρὸς μῆς ἀπήλλαξε τῆς περικιτέρω ἀναγνώσεως.

Δικτὶ νὰ μὴν ὀνομάζεται ὁ ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης Φερεκγύης, ἀποῦ μετ' ὀλίγον ὁ ἰδικὸς μας θὰ φέρῃ ὄνομα Φερφλουχτερ;

Ἐρρώθην ὅτι ὅλη ἡ περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος ἐξυφανεῖται μετὰξὺ Κουμουνδούρου καὶ Ξένου πλεκτάνη ἐγένετο διὰ νὰ γράψῃ ὁ Σουρῆς ἐκεῖνα τὰ ἀθάντα κρυπτογραφικὰ τῆς Κιανῆς Βιβλίου καὶ τοῦ Ἡμερολογίου του. Ὅλα αὐτὰ ἐκδίδονται προσεχῶς εἰς κομψὸν ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Νέων Ἰδεῶν φυλλάδιον, τὸ ὅποιον θὰ πλημμυρίσῃ ὅλην τὴν πρωτεύουσιν καὶ τὰς ἐπαρχίας, ὡς ἐπλημμύρισαν οἱ ἐξ αὐτῶν περαχθίντες ζωηροὶ γέλωτες εἰς ὅλας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας.

Τῆς μεταφράσεως τοῦ κερκλιώδους συγγράμματος τοῦ Βουχτερ *Ἔλη καὶ Πρεῖμα* ὑπὸ τοῦ κυρίου Α. Π. Φερμακοπούλου προτάσσεται καὶ πρόλογος τοῦ δημοφιλῆς Γερμανοῦ.

Ὁρασιότατα ὑπερκασιόθη τῆς προέλλας τὸν Βασιλέα ὁ Τηλέγραφος ἐν τινι προτρεπτικῷ αὐτοῦ πρὸς τὸν Αἰῶνα, κατὰλήξει μετὰ σιβιτανιδείου morgue ὅτι «διὰ τοιοῦτου συστήματος ὑποτιμᾶται εἰς τὴν συνείδησιν οὐχὶ ὁ χλευάζων, ἀλλὰ ὁ χλευαζόμενος.» Χλευαζόμενος εἶναι ὁ Βασιλεὺς, τὸν ὅποιον θεώρητε πλέον ἀνγκυλιὸν ὁ Σιβιτανίδης νὰ ὑπερκασιόθῃ.

Ἀκόμῃ μίαν ἀπόδειξιν τοῦ Βασιλικοῦ λόγου, ὅτι ἡ κυανόλευκος εἶναι ἀσύμβολον τάξεως καὶ ἀτφαλείας· ἔστω ἡ ἐξῆς εἰδησις ἐκ τῆς Παλιγγενεσίας: «Ὁλόκληρον τὸ ἐκ Πελοποννήσου ταχυδρομεῖον ἐληστεύθη μετὰξὺ Κορίνθου καὶ Ἐλευσίνος». Τάξις καὶ ἀτφαλεία, δὲν ἔχει οὕτω, Μεγαλειότατε;

Ἔχομεν τώρα καὶ πωλήσεις χειρουργικῶν ἐργαλείων ἐν τῷ καταστήματι Μουάτσου εἰς αἰμαῖς ἐλευθέρου συναγωνισμοῦ. Δηλαδή λαμβάνω τὴν ἐλευθερίαν νὰ σοῦ πωλήσω πρὸς δέκα δρ. ὅ,τι κοστίζει μίαν καὶ μὲ τὸ παρδὸν μάλιστα.

Ὁ ἐν Περσίᾳ τέως ἐμπορευόμενος φίλος ἡμῶν κ. Ἰωάννης Ποτκμάνος ἐδωρήσατο τῇ Βιβλιοθήκῃ τῆς Βουλῆς πολυτίμον περσικὸν χειρόγραφον, νεκρωτικῆς ἡλικίας, κατὰ τὸν Αἰῶνα μὲν, ἐτῶν 314, ἀλλὰ πρότυπον περσικῆς καλλιγραφίας, γεγραμμένον ἐπὶ μεταξωτοῦ χάρτου, οὗ τὰ φύλλα κατὰ τιμὴν ψήγματος χρυσοῦ, πικρεντίθενται δὲ καὶ εἰκόνας διὰ ζωηρῶν ὡς ὁ περσικὸς ἥλιος χρωμάτων ἀποτυπωμέναι. «Α! Πέρσκι, ὅλα σας ἀποπνέουν χάσις καὶ ἡδυσθάειαν. Δὲν ἐνδύετε μόνον τὰ Οὐρί σας μὲ τὴν αἰσθητικὴν μεταξὺν, ἀλλὰ περιβάλλετε καὶ τοὺς στίχους σας ἀκόμα μεταξωτὰ ἐσώδερκα. Ὁ κ. Ποτκμάνος, ἐρχομὴς τῶν ἀνατολικῶν γλωσσῶν, κατα-

γίνας πολὺ μὲ τὴν περσικὴν φιλολογίαν, θέλει δωρήσει προσεχῶς εἰς τὴν Βουλὴν καὶ σειρὰν Περσῶν ποιητῶν. Ποι ἔρχεται νὰ γίνωμεν δι' ὀλίγον Φραγκοσύλη (Ἀθηναῖος Μετσοφάντης) καὶ νὰ μάθωμεν περσικὰ διὰ νὰ τρυφήσωμεν εἰς περσικοὺς ἔρωτας. Τί λέγετε νεώτεροι Ἀθηναῖοι; Ἐν τούτοις ἂν κολακεύσωμεν ὀλίγον τοὺς ἀνκνῶστας μας, λέγοντες αὐτοῖς ὅτι λίαν πιθανῶς θέλωμεν ἔχει εὐμορφωτικὰς περὶ Περσίης ἐπιστολὰς τοῦ φιλοπάτριδος δωρητοῦ τοῦ περσικοῦ χειρογράφου κ. Ἰω. Ποταμιάνου.

Σήμερον ἐνομίζομεν ὅτι ἠθέλωμεν ἔχει κρίσιν περὶ τῶν *Ποιημάτων* τοῦ κ. Ἀχιλλέως Παράσχου ἡ το μάλιστα τοῦτο εἰς ἐκ τῶν λόγων, δι' ὃν ἐξεδόθημεν τριδιπλοὶ ἀλλὰ μέχρις ὥρας δὲν ἐλάμβανεν ἀντίτυπον· δὲν πιστεύομεν τὸ τοιοῦτο νὰ προῆλθεν ἐξ ἀμελείας ἢ γλισχρότητος τοῦ ποιητοῦ· πιθανώτερον ἐκ τῶν δύο τὸ δεύτερον νὰ ἠνάγκασε τὰ Καταστήματα Κορομηλᾶ νὰ παρῶσι στοιχειῶδες καθήκον ἀδρότητας. Διότι αὐτὰ τὰ πρῆγματτα, ὅπως τὰ θέατρα, αἱ μουσικαὶ συμφωνίαι, ἡ ἐκθεσις πινάκων, ὑποβάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ τύπου καὶ μάλιστα φύλλων, ὡς τὸ *Μὴ Χάνεσαι*. Ἡ Διεύθυνσις τῶν Καταστημάτων Κορομηλᾶ ἐπρεπε νὰ εἶναι ἐνημερωτέρη τοιούτων στοιχειῶδων τρόπων.

ΧΑΣΑΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α΄.

Τί σύμπτωσις ὁ δῆμικρος Ακρίσσης νὰ εἶναι συνώνυμος τοῦ διαβόητου Κιρκασίου Χασάν.

Ὅταν ἀναγινώσκω τὴν προσφώνησιν τοῦ Χασάν καὶ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Γεωργίου, μοι ἔρχεται ἡ ἰδέα ὅτι ὁ δῆμικρος Ακρίσσης ἐνόμιζεν ὅτι προσφωνεῖ ἀξιοπρεπῆ τινὰ φρόνιμον Πασᾶν. Τόσον φρονιμωτάτη καὶ μεμετρημένη ἡ προσφώνησις του.

Καὶ ὅταν ρίψω ἐν βλέμματι εἰς τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ Γεωργίου νομίζω, ὅτι ὁ Γεώργιος παρὰ πολὺ εἶνε συνειδημένος ἀπὸ προσφωνήσεως Κετσέκ καὶ Σακ. Τόσον ἡ ἀντιφώνησις του εἶναι συντεταγμένη εἰς ὕψος ἀνάλογον πρὸς ἀπάντησιν Καλαματιανοῦ ὕψους.

Τὸ καλὸν εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν ἀντιφώνησιν τοῦ βασιλέως μας ἐμάθομεν τοὺς τρεῖς τίτλους δυνάμει τῶν ὁποίων εἰσέρχεται αὐτός εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Εἶναι δὲ οὗτοι. Α΄. — Ἡ θεὸς εὐδοκίᾳ Β΄. — Ἡ ἀπόφασις τῶν δυνάμεων Γ΄. Ἡ μετὰ αὐτοῦ καὶ Σουλτάνου συνομολογηθεῖσα συνθήκη!

Καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι εἰσέρχεται πρώτην φορὰν ὁ βασιλεὺς μας εἰς τὴν ἀρχαίαν πρωτεύουσιν τῆς Θεσσαλίας. Τὸ ἡξεύρατε σεῖς αὐτό;

Ἀκούσατε καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἀντιφωνήσεως:
«Ἰδετε τὴν κυματίζουσαν ἐλληνικὴν σημαίαν, ἥτις ἦλθε πρὸ ἐμοῦ καὶ θέλετε πεισθῇ ὅτι αὕτη εἶναι καὶ ἐσεται τὸ σύμβολον τῆς τάξεως, τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας.»
Ἡμεῖς ἄμα ἀνέγνωμεν τὰς ιδιότητας τούτας τῆς ἐλλ. σημειᾶς, ἐσπεύσαμεν νὰ τὴν παρκτηρήσωμεν καλῶς διὰ

νὰ πεισθῶμεν περὶ τούτων. Τὴν εἶδομεν δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, ἐμπρός, ὀπίσω, ἀλλὰ τίποτε. Ἴσως τὰς ιδιότητας τὰς ἔχει τὸ λευκὸν καὶ τὸ καννοῦν χρῶμα τῆς σημαίας ἥτις προσπορεύθη τοῦ Γεωργίου εἰς Ἀθήσσαν! Ἴσως!

Αὐτὰ ὅλα τὰ εἶπεν ὁ Γεώργιος μας. Χασάν καὶ πάλιν Χασάν, ἀφεντὰθρῶπε!

Blowitz

ΚΑΛΩΣ ΤΟΝ,

Καλῶς τὸν Παραγιώτου μας, καλῶς τὸν Δημητρίου, καλῶς τὸν Μιχοπάρετο, καλῶς τὸν Ἀλγα Κοῦ, καλῶς τὸν ἄνδρα τοῦ πυρὸς καὶ ἄνδρα τοῦ Ταμείου, καλῶς τὸν ἐλευθερωτὴ τῆς γῆς τοῦ Δομοκοῦ. Καλῶς τὸν τὸν Πρωθυπουργὸν, τὸν γέροντα καπετάνιο, τὸν δευτέρό μας βασιλεῖα, τὸν πρῶτο μας Σουλτάνο.

Πολὺ καιρὸ μᾶς ἔλειψες ἀπ' τὴν Ἀθήναν πάλι, ποῦ ὅλοι λαχταρίσαμε τὴν γελαστή σου μούρη... πόσα στεφάνια σοῦ βάλαν χρυσᾶ εἰς τὸ κεφάλι; σὲ πολὺ ἀπάνω κάθισες; μουλᾶρι ἢ γαϊδοῦρι; Εἶπέ μας δὲ, Πρωθυπουργέ, πῶς πέρασες κατ' ἐξῆς, καὶ πόσους σκούρλιας πέταξαν γιὰ σὲ εἰς τὸν ἀέρα;

Ὅλος ὁ κόσμος ἀνέψε ἀμέσως σὰν βουκέτα, ἔβραζοι Τούρκοι καὶ Ῥωμιοὶ ἐτρελλαθῆκαν ὅλοι, καὶ τόσα, τόσα σοῦ ῥιζῆν λουλούδια καὶ μπουκέτα, ὅπου ἔμπορεῖς βασιλικὸ νὰ κάμης περιβόλι. Ἐμπρός σου Τούρκοι καὶ Ῥωμιοὶ μὲ ζήτω καὶ λουλούδια, καὶ πίσω σου Χαχάμηδες, καὶ κοριτσιῶν τραγούδια.

Κι' ἂν ἀπ' τὰ τόσα τούρκου ἀστέρια εἰμφοροῦσαν νὰ πᾶρουν ἓνα μοναχὰ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἰς τὸ πλατὺ σου κούτελο κι' ἐκεῖνο θὰ κολλοῦσαν, νὰ λάμπης σὰν τὸν Σείριο καὶ τὸν Αὐγερινόν. ὦ! τί καλὰ νὰ γύριζες ἀπὸ τὰ ἐξω μέρη μὲ ἓνα ὡσὰν τέλληρο στὸ κούτελο ἀστέρι!

Ἐπὶ τῇ δόξῃ τὴν τραβᾷς μὲ δύνامي μηχανήτη καὶ δάφναις ξεφυτρύνουνε στὸ μέρος ποῦ ἑσταθῆς· μέσθ' ὅτῃς δόξαις καὶ τιμαῖς ἐχώθης ὡς ὅτῃ μύτη, ἀκόμη ἓνας πόλεμος, καὶ ὅλος θὰ χωθῇς. Καὶ μιὰ φορὰ σὰν ζωγραφοῦν τὴ δόξῃ, γιὰ μοντέλλο θὰ ζωγραφοῦν τὴ μούρη σου μὲ κρᾶνος καὶ κηπέλλο.

Ποιὸς ξέρει τί δυνάμει ἀκόμη θὰ ἀλλάξῃς! ἂν Δημητρίου λέγῃς καὶ Ἀλέκος Παναγιώτης, ἴσως μὲ ἄλλα ἔξπρνα κινούριχ μᾶς τρομάξῃς, καὶ γίνῃς Πκυλός, Σεραφεῖμ, Παρθένος, Κρακώτης. Πῶς μὲ τὸν χαμαιλέοντα, γλυκύτατέ μου, μοιάζεις! καθὼς ἐκεῖνος χρώματτα, δυνάμει ἀλλάζει.